

Rantamaja

VERONICA
HENRY

BAZAR

VERONICA HENRY

Rantamaja

Suomentanut Aura Elometsä

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Aura Elometsä
Englanninkielinen alkuteos *The Beach Hut*
Copyright © 2010 Veronica Henry
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-246-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

MYYDÄÄN

Harvinainen herkku: rantamaja häikäisevällä
Everdene Sandsilla Pohjois-Devonissa.

Samalla omistajalla 50 vuotta ollut ”Mökki”
oli ensimmäinen, joka kullanhoitoisille
hiekoille aikanaan rakennettiin.

Tässä harvinaisessa helmessä saa
asua 10 kuukautta vuodessa.
Valot, sähköt ja juokseva vesi on.

6 x 6 -metrisessä majassa on
nukkumapaikka neljälle, pieni avokeittiö,
suuri oleskelutila sekä kuisti, jolta
avautuvat loisteliaat näkymät.

Ota yhteyttä joko omistaja Jane Miltoniin
tai maanomistajaan ja tee tarjous!

Mökki

LEPPEÄ TUULI RYPYTTELI meren teräksensinistä pintaa. Aurinko oli kevään edetessä reipastunut eikä aikonut antaa taivaalla seilanneiden pilvien pelotella itseään enää. Pilvet olivat lipuneet vastahakoisesti tiehensä noin tunti sitten, ja vaikka ne olivat leikkipuistosta lähtevien kiusaajien tavoin uhkailleet vielä palaavansa, ranta kylpi nyt valossa ja lämmössä. Koleus haihtui hiekasta hiljalleen. Lundysaari nökötti tomerana horisontissa näyttäen siltä kuin se saattaisi hetkenä minä hyvänsä nostaa ankkurit ja lähteä ajelehtimaan Atlantille.

Roy Mason tuli rannan tuntumassa sijaitsevasta verstaastaan päivän toinen teemukillinen kämmentensä välissä. Ensimmäisen mukillisen hän oli juonut ennen kuin oli lähtenyt pienestä kivimökistään, joka nökötti yhdellä Everdenen pikkukylän mutkaisista jyrkistä kaduista. Jos hän olisi saanut punnan jokaisesta kynnysmatolta löytämästään mökkiä koskevasta ostotarjouksesta, hänellä olisi ollut varaa ostaa jokin uusista taloista, joita rakennettiin parhaillaan kylän laidalle korkealle rinteeseen.

Rakennuttajan kyltissä tiedotettiin ylpeästi, että kaikki ykkösvaiheessa rakennettavat kohteet oli myyty. Muualla maassa asuntokauppa ehkä laahasikin – täällä ei. Täällä ilma tuoksui suloisemmin kuin mikään huuhteluaine, kuohkeavillaiset lamput täplittivät lempeästi kumpuilevien kukkuloiden rinteitä ja näkymät salpasivat hengen. Roy oli katsellut näitä maisemia iät ja ajat, muttei ollut saanut niistä vieläkään kyllikseen. Vaikka eipä hänellä paljon vertailukohtia ollutkaan. Punaisen sydämen kuvala varustettu muki hänen kädessään julisti rakkautta New Yorkia kohtaan, mutta hän ei ollut koskaan käynyt koko kaupungissa eikä halunnut käydäkään. Hän oli saanut mukin tyttäreltään, joka oli matkustanut sinne jouluostoksille. Roy ei ollut kadehtinut tyttären matkaa eikä ollut aikeissa seurata esimerkkiä.

Hän kulautti kurkkuunsa viimeisen tilkan makeaa teetä, laski mukin käsistään ja kokosi työkalunsa. Ne olivat laadukasta tavaraa: puiset kädensijat olivat vuosien vierieissä mukautuneet hänen sormiinsa ja tuntuivat sileiltä ja vankoilta toisin kuin nykyisin myytävät heppoiset muovirimpulat, jotka murtuivat, taipuivat ja katkesivat tositoimissa heti. Kulujen minimointi ja mahdollisimman vähällä pääseminen oli tänä päivänä kaikki kaikessa. Ylpeys loisti poissaolollaan.

Roy'n mielestä oli turha tehdä mitään, jos aikoi tehdä ”vähän sinne päin”. Hän ei oikonut mutkissa. Hän teki asiat vanhanaikaisesti eli kunnolla. Joku oli kerran jakanut täällä mainoksia, joissa ilmoitetut hinnat olivat olleet halvempia kuin Roy'n taksat, ja muutamat olivat päättäneet kokeilla onneaan. Uusi sälli oli ehkä huokea valinta, mutta

niinpä oli työn jälkikin ollut toistaitoista ja kömpelöä. Roy oli seurannut sivusta, kun tulokas oli yrittänyt vaihtaa ovea. Toimitus oli ollut koomista katsottavaa. Royn oli käynyt kaveria sääliksi, tähän yritti vain tienata leipänsä. Tyypiltä oli ollut pallo täysin hukassa. Loppujen lopuksi heppu oli luovuttanut, lähtenyt sisämaahan, ja Roy oli ottanut entisten asiakkaidensa keskeneräiset projektit hoitaakseen ilman sarvia ja hampaita ja kuittailua. Roy ei ollut kaunaa kantavaa tyyppiä.

Hän oli toiminut rantamajojen epävirallisena huoltomiehenä niiden rakentamisesta lähtien. Royn isä oli pysyttänyt ne omin käsin maanomistajan toimeksiannosta, ja Roy oli ollut hanslankarina ojentelemassa ja kanniskelemassa. Majoja oli aluksi ollut kaksitoista, mutta ne olivat menneet kuin kuumille kiville, ja ajan mittaan rivi oli kasvanut ensin kaksinkertaiseksi ja sitten kolminkertaiseksi, jolloin reunimmainen rakennus olikin jo lähellä kalliomuodostelmaa, luonnollista päätepiستettä. Useimpien majojen omistajat käyttivät yhä hänen palveluksiaan: hän huolsi ja korjasi ja kiersi talvisin tarkistamassa, että kaikki oli kunnossa ja mihinkään ei ollut murtauduttu.

Jotkut omistajat kitsastelivat ja maksoivat majan maa-lauksesta vain kolmen neljän vuoden välein. Säästötoimi kostautui ajan mittaan, sillä talviset tuulet ja sateet hiekka-puhalsivat laudoitusta armotta, ja pinnat tarvitsivat suojaa. Jotkut pitivät mökkinsä konstailemattomina, toiset taas halusivat ilmaista itseään räikeillä ulkomaaleilla, ja jollakin ihmeen tavalla punaisen, vihreän, vaaleanpunaisen ja oranssin eri sävyjen tivolimainen kakofonia tuntui oikeastaan sopivan rantamaisemaan. Osa majoista oli nimetty:

Osteri, Merinäkymä ja Valhalla. Ei mitään säkenöivän oma-peräistä, mutta nimistä syntyi kuitenkin lämminhenkinen vaikutelma, että jokainen pikku maja oli jonkun koti – vaikka sitten kakkoskoti.

Roy oli kiintynyt omalakisiiin majoihin, koko rannan pituudelle levittäytyneiden eriparisten rakennusten pätkähulluun riviin. Hän tunsii niistä jokaisen: ominaispiirteet, historian, aiemmat omistajat. Kun joku mökeistä myytiin, tähtitieteellinen kauppasumma ei koskaan ihmetyttänyt Royta. Viikkoliitteistä päätellen kysyntää oli koko maassa, mutta Everdenen majat olivat vielä pykälän muiden yläpuolella, sillä niissä mahtui nukkumaankin, jos kerrossänkymajoitus ja ulvova tuuli ei haitannut. Majat olivat edelleen yksinkertaisia asumuksia, mutta oli niihin vedetty sähköt ja vesi, ja pimeällä niiden julkisivuja valaisivat valoketjut. Alkeellisesta varustelusta huolimatta majat olivat haluttuja. Maanomistajalla oli halukkaiden ostajien odotuslista. Aina majan vaihtaessa omistajaa Roy toivoi, että uudet tulijat pitäisivät rakennuksesta huolta ja noudattaisivat rannan kirjoittamattomia sääntöjä.

Viimeinenkin maalitilkka oli sutaistu, viimeinenkin lukko öljytty ja viimeinenkin irronnut kattohuovan palanen kiinnitetty, eli kaikki oli valmista lomakauteen. Pian rannalla kuplisivat kesän äänet. Vesirajassa telmivien lasten hihkaisut ja kiljaisut. Krikettimailoihin osuvien tennispallojen pehmeät kopsahdukset. Kuumien hiilien ja paah-tuvan lihan tuoksu. Rannikkovartioston helikopterin pauhu, kun kone kävi kierroksellaan matalalla dyynien yllä ennen kuin singahti taas korkeammalle ja suuntasi seuraavaan lahdelmaan.

Aamupäivällä Roy kiinnitti uuden hinnaston vajamaisen verstaansa seinään. Rantamajalaisten lisäksi Royta työllisti maanomistaja itse: Roy vuokrasi rantatuoleja, tuulisuojia ja maanomistajan hallussa olevia mökkejä ja hoiti niiden huoltotyöt. Iltaisin hän vei kesäasukkaita kalastamaan meriahvenia. Iltamyöhällä tehdyt kalaretket vetosivat lähinnä miespuolisten asiakkaiden sisäiseen Hemingwayhin. Naisia touhu ei puhutellut samalla lailla – jos heitä ylipäätään tuli mukaan, jutun juju tuntui jäävän heille mysteeriksi. Roy huomasi heidän pitkästyvän. Naiset ostivat ahvenensa mieluummin kalapuodiksi muutetusta vanhasta jäätelöautosta, joka ajoi joka ilta rantatietä kylään myymään hummereita ja rapuja.

Kännykkä alkoi soida shortsien taskussa. Siinä toinen syy juuri tämän rannan suosioon: hyvät tietoliikenneyhteydet kiinnostivat älypuhelimainsa liimautuneita uraohjuksia, joiden oli pidettävä yhteyttä toimistoon vähän väliä. Roy ei nähnyt siinä järjen häivää. Loma ei ollut lomaa, jos työnantaja vahtasi tekemisiä tai jos itse vahtasi alaisten tekemisiä. Vaan sellaista se maailman meno näytti olevan.

Soittaja oli Jane Milton. Hänen lämmin äänensä tanssahteli linjaa pitkin ja sai Royn sisikunnassa aikaan lämpimän ailahduksen. Hän piti Janesta. Jane maksoi laskunsa aina ajallaan ja ymmärsi työn kuin työn ottavan aikansa. Eikä hän puhunut Roylelle alentuvaan sävyyn, toisin kuin jotkut hyväkkäät.

”Hei, Roy! Jane täällä. Olen ystävän kanssa Lontoossa, miltäs sää siellä näyttää?”

”Taitaa olla poutaa luvassa koko viikon.” Hänellä ei ollut aavistustakaan, oliko asia todella niin. Sää oli täälläpäin

oikukas. Roy kuitenkin sanoi sen, mitä tiesi Janen haluan kuulla.

”Täydellistä. Lähdän sinnepäin nyt iltapäivällä. Muu lössi ei pääse ennen kuin vasta viikonloppuna, joten saan nauttia pari päivää hiljaisuudesta. Onko siellä jo paljon väkeä?”

”Vakiporukka vasta.”

Roy erotti aalloilla muutaman paksunahkaisen laine-lautailijan, vaikka vesi oli vielä purevan kylmää. Meri lämpeni kunnolla vasta syyskuussa.

”Okei.”

Roy erotti äänessä pientä kireyttä.

”Onko kaikki kunnossa?”

Jane huokaisi.

”Tämä kesä jää viimeisekseni. Olen sinnitellyt niin kauan kuin näissä olosuhteissa pystyn, mutta myymistä ei voi enää välttää.”

Royn katse löysi Miltonien majan. Se oli maalattu pidättyväisesti vaaleansiniseksi, ja julkisivun puolella oli kuisti. Hän mietti tapojensa mukaisesti rauhassa ennen kuin vastasi. Hän ei pitänyt hötkyilystä. Jane oli jo aiemmin kertonut joutuneensa puille paljaille. Ja aikovansa myydä kotinsa. *Kevennän tavarakuormaa*, oli Jane sanonut, mutta hänen äänestään tihkuvasta vastenmielisyydestä päätellen puhe olisi voinut olla suolen keventämisestä. Jane oli todella tiukassa paikassa, jos rantamajakin oli menossa myyntiin.

”Ikävä kuulla”, Roy sanoi lopulta. ”Ostajista tulee olemaan runsaudenpula, jos se nyt yhtään lohduttaa. Kiinnostuneilta tulee yhteydenottoja solkenaan.”

”En minä kyllä kelle tahansa myy. Etenkään sille ukonkuvatukselle, joka häiriköi minua joka kesä. Hänet voi passittaa listan hännille.”

Royta nauratti. Hän tunsi tyyppin. Samalla kaverilla oli tapana soittaa ja ilmoittaa ylemmyydentuntoisesti, että Royn pitäisi käydä kaupassa ja täyttää hänen jääkaappinsa. Hän myös odotti Royn pumppaavan hänen lastensa kumi-veneet. Roy oli hitto soikoon huoltomies eikä mikään hovimestari. Vaikka ei hän pannut pahakseen, jos vastavaa piti tehdä muille mökkiläisille. Kaikki oli kiinni tavasta, jolla mies esitti asiansa. Miltonien maja kiinnostaisi häntä varmasti. Alfaurokselle kelpasi vain paras.

”Käyn panemassa paikat kuntoon. Tuuletan vähän”, Roy lupasi.

”Poikkeahan teelle myöhemmin!”

Jane oli härkäpäisen hyväntuulinen. Valittu linja oli rakoillut vain hetkellisesti. Roy oli kuullut kireyden hänen äänessään, aavistuksen suuttumusta taloudellisesta pisteestä, johon hän oli joutunut puolisonsa tuuperruttua Paddingtonin asemalaiturille. Maja oli Janen, joka oli perinyt sen äidiltään. Sitä ei Graham Milton sentään ollut onnistunut anastamaan lähtiessään manan majoille.

Janen tarina oli pöyristyttänyt Royta. Oli synti ja häpeä syöstä oma vaimo sellaiseen köyhyyteen. Janelle ei ollut jäänyt eläkesäästöjä, ei henkivakuutusta, ei käteisvaroja, vain valtava asuntolaina pariskunnan omistamasta parisataa vuotta vanhasta pappilasta. Graham Milton oli toiminut taloudellisena neuvonantajana, mutta mitä ilmeisimmin hän ei ollut noudattanut omia neuvojaan. Hän oli varmaan kuvitellut olevansa ovelakin, kun oli myynyt

pariskunnan omistukset ja sijoittanut rahat äkkirikastumisen toivossa. Riski vain oli realisoitunut. Sen sijaan, että olisi tunnustanut tekosensa, Graham oli epätoivoisesti yrittänyt pelastaa tilanteen ja onnistunut vain syventämään talousahdinkoaan entisestään. Salailun aiheuttama stressi oli koitunut hänen kohtalokseen, siitä olivat kaikki yhtä mieltä. Ja Jane-parka! Autuaan tietämätön kaikesta, kunnes juristi ja kirjanpitäjä olivat kertoneet uutiset. Yhtäkkiä hänestä oli tullut sekä leski että pennitön.

Koppavasta patsastelustaan huolimatta – ja sitä mies oli harrastanut, toisin kuin vaimonsa – Graham Milton ei ollut ollut herrasmies, ei ainakaan Royn mittapuulla.

Roy katkaisi puhelun. Häntä harmitti. Hän ei ollut tunteiluun taipuvainen ihminen, mutta Jane Miltonin mökin myynti tuntui merkitsevän kokonaisen aikakauden loppua. Janen mökki oli oikea helmi, parhaalla paikalla, se oli rakennettu kaikkein ensimmäisenä. Kansa ryntäisi ostoksille silmät kiiluen. Roy arvasi jo, mitä *Telegraphin* ilmoituksessa sanottaisiin: ”Myynnissä ensimmäistä kertaa viiteenkymmeneen vuoteen...”

Hän muisti hyvin päivän, jona Jane oli tullut Everdeneen. Silloin Jane oli tietysti ollut vielä Jane Lowe. Jane oli käyskennellyt rannalla pilkullisessa mekossa pitkät paljaat sääret vilkkuen, ja perässä olivat kirmanneet hänen siskonsa ja veljensä. Heti Janen nähdessään Roy oli tiennyt, ettei sellainen tyttö ikimaailmassa harkitsisi hänenlaistaan poikaa vakavasti. Roy oli lopettanut koulun neljätoistavuotiaana, hän ei pelannut tennistä, hänen vanhempansa asuivat vuokralla, eikä heillä todellakaan ollut ylimääräistä rahaa rantamökin hankintaan.

Roy oli todennut, ettei kannattanut edes yrittää. Hän ei halunnut tehdä itsestään narria. Janella oli varmasti jo poikaystävä, joku krikettiasuinen Gregory tai ehkä Martin, joka ilmestyisi Triumph Spitfirellaan noutamaan Janen gin tonicille golferholleen. Roylla oli vain polkupyörä. Hän ei mitenkään voisi pyytää Janea hyppäämään vaaka-putkelle ja kyyditä tätä lähibaariin.

He olivat tutustuneet toisiinsa hieman paremmin sinä kesänä, jolloin he molemmat olivat seitsemäntoista-vuotiaita. Roy oli myynyt jäätelöä, ja Jane oli ottanut tavakseen tulla juttelemaan kioskille, koska siellä oli radio. He olivat kuunnelleet uusimpia hittejä, keskustelleet niiden ansioista, ja välillä Jane oli intoutunut tanssimaan. Roy oli toivonut sydämensä pohjasta, että olisi kehdannut yhtyä tanssiin, mutta siihen hän oli aivan liian itsetietoinen. Toisin kuin Jane, joka ei piitannut muiden mielipiteistä, vaan keinahteli ja pyörähteli ja napsutteli sormiaan muina naisina. Kerran Jane oli tarttunut häntä kädestä ja yrittänyt vetää hänet mukaan, jolloin Roy oli luullut kuolevansa siihen paikkaan yhtäältä noloudesta ja toisaalta Janen kosketuksen aiheuttamasta riemusta.

”Älä nyt pingota”, Jane oli nauranut. ”Tanssiminen tekee hyvää. Ja on niin hauskaakin!”

Taivaan kiitos kioskille oli ilmestynyt silloin asiakas, joten Roy oli kiiruhtanut tiskille ja paneutunut hartaasti asiakkaan pehmistilaukseen, keskittynyt täyttämään tötteröä makealla jäätelöllä ja irrottanut sen suuttimesta harjaantuneella ranneliikkeellä. Sitten Janen äiti olikin jo huitonut Janelle majalta ja kutsunut tätä syömään, ja Jane oli tanssahdellut hiekan yli kotiin.

Siinä oli mennyt Royn tilaisuus. Jane oli saanut töitä ja kadonnut kalliojyrkänteellä nököttävään taloon. Sen koommin he eivät olleetkaan oikeastaan enää törmänneet toisiinsa, ellei otettu lukuun iltaa, jota Roy ei pystynyt vielääkään muistelemaan tuntematta ankaraa surumieli-syyden vihlaisua siitä, mikä olisi voinut olla mahdollista, ellei se olisi ollut mahdotonta. Täysin mahdotonta. Ja sitten Jane oli ottanut ja häipynyt Lontooseen, kunnes vuosia myöhemmin hän ilmestyi jälleen rannalle rouva Miltonina. Silloin oli tietysti jo aivan liian myöhäistä, ja Roy oli itsekin jo naimisissa Marien kanssa.

Roy huokaisi. Jos hän siristi hieman silmiään, niin että linkkitorni kaukana kukkulalla häipyi näkyvistä, ja tees-kenteli, että radiossa soi Beatles eikä Take That, kaikki oli pitkälti kuten silloin. Taivaanranta ei muuttunut koskaan, meri oli aina entisensä, ja Roy olisi hyvinkin voinut olla taas menneisyydessä.

Lowen lapset olivat riehaantuneet, kun oli käynyt ilmi, että heidän isänsä oli ostanut Everdenen rannan ensimmäisen mökin. He olivat seuranneet rantamajojen rakennustöiden etenemistä puolen vuoden ajan, aina kun vanhemmat olivat tuoneet heidät rannalle viikon-loppuisin tai lomilla. Lapset olivat olleet ymmällään, kun isä oli ojentanut heille suurta avainta, johon liitetyssä rus-keassa avaimenperässä komeili ykkönen. Yhtäkkiä Robert oli kiljaissut: ”Rantamaja! Isä on ostanut majan!” Jokainen oli halunnut ehtiä ensimmäisenä. He säntäsivät hiekan poikki rantamajalle, pääsivät perille yhtä aikaa ja tungek-sivat ovella.

#hyvänmielenkirjat

Suhteita ja salaisuuksia kesäauringon alla

Jane Miltonin elämä on tullut käännekohtaan. Hän tekee ratkaisun, josta jokaisella perheenjäsenellä on mielipide: suvun rakastettu kesänviettopaikka, vaaleansininen rantamaja myydään uudelle omistajalle. Viimeinen kesä rannalla on haikea, liittyhän paikkaan lukemattomia onnellisia muistoja. Ja myös niitä vähemmän onnellisia...

Naapurimajoissakin valmistaudutaan kesänviettoon. Rannalle kannetaan aurinkotuolit ja päivänvarjot. Illan tullen lähdetään illalliselle läheiseen pubiin, jossa viihtyvät niin paikalliset kuin turistitkin. Mutta kun idyllistä lomailua katsoo tarkemmin, iloisten hymyjen taa kätkeytyy suruja, salaisuuksia ja yllättäviä suunnitelmia.

Neliosaisen kirjasarjan aloittava **Veronica Henryn Rantamaja** on kokoelma tunteikkaita, elämänmakuisia kertomuksia, joita yhdistää värikkäänä hehkuva rantamajarivistö Devonin kauneimmalla hiekkarannalla.

ISBN 978-952-403-246-9

84.2

www.bazarkustannus.fi